

ZÁVĚREČNÝ PROJEV NA 11. PLENÁRNÍM ZASEDÁNÍ 4. ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU KOREJSKÉ STRANY PRÁCE 1. ČERVENCE 1965

(Výtah)

2. Zlepšit práci vysokého školství a vědeckého výzkumu

Jedním z nejdůležitějších úkolů, před nimiž stojí oblast vysokého školství a vědeckého výzkumu, je revolucionizace inteligence. Tento problém jsme dali na pořad dne již, když jsme řídili plenární schůzi strany na ministerstvu vysokého školství. Jelikož však otázku revolucionizace inteligence lze nesprávně vykládat a jelikož v případě nesprávného postupu v praxi může dobře míněná snaha mít špatné výsledky, chtěl bych na tuto věc ještě jednou položit důraz.

Mezi našimi soudruhy stále ještě máme některé, kteří problém inteligence nechápou správně a kteří s inteligencí, zejména s inteligencí starou, neumějí správně pracovat.

V naší zemi dnes mezi starou a novou inteligencí není téměř žádného rozdílu. Až v budoucnu bude osvobozena jižní polovina naší země, může tam problém inteligence, odchované starou společností, vzniknout, avšak v severní polovině republiky byl v průběhu revolučního boje tento problém již v podstatě vyřešen.

Příslušníci naší staré inteligence se po dobu 20 let od osvobození podíleli na revolučním boji a věrně stáli ve službách naší strany a našeho lidu. Naše strana se důsledně přidržuje zaměření na to, aby staré inteligenci důvěřovala, umožňovala jí zapojit se po našem boku a aby ji neúnavně vychovávala. Příslušníci staré inteligence dnes spolu s velkým šikem nové inteligence, kterou jsme odchovali po osvobození, skvěle drží jedno křídlo ve velké věci naší revoluce.

Někteří soudruzi dnes za revolucionáře považují pouze lidi, kteří se v minulosti podíleli na partyzánském boji nebo se zúčastnili ilegálního boje doma, zatímco lidi, kteří bojovali po svobození, za revolu-

cionáře nepovažují. To však je velice omezený názor.

Proč by revolucionáři měli být jen lidé, kteří bojovali již před osvobozením, když po osvobození přece již po dvacet let revoluční boj pokračuje?

Mezi lidmi, kteří se zúčastnili partyzánského boje nebo boje ilegálního, a lidmi, kteří se do boje zapojili teprve po osvobození, je ovšem rozdíl v tom, že jedni se revolučního boje účastnili o něco déle, druzí o něco kratší dobu. Jestliže lidé, kteří vedli partyzánský boj, a lidé, kteří bojovali v ilegalitě, dnes mají za sebou asi 30 nebo 40 let bojů, mají lidé, kteří bojují od osvobození, za sebou dvacet let bojů. Rozdíl je pouze v počtu let, po která byli zapojeni do boje, ale o tom, že všichni tito lidé jsou revolucionáři, nemůže být pochyb. Lidí, kteří se podíleli na revolučním boji již před osvobozením, si ovšem jakožto našich předchůdců v revoluci, jakožto starých revolucionářů, musíme vážit. Zároveň musíme za revolucionáře uznávat i lidi, kteří se revolučního boje účastní od osvobození, a musíme jim vštěpovat hrdost na to, že jsou revolucionáři.

Letos vzpomínáme 20. výročí založení strany. Tento dvacet let trvající boj, kterým naše strana prošla, byl strastiplným revolučním bojem, který se plně vyrovnal dřívějšímu boji partyzánskému i ilegálnímu.

Podívejme se nejprve na boj za vybudování naší strany. To byl velice obtížný boj. Marxisticko-leninskou stranu jsme budovali v ostrém boji proti frakcionářům a levičáckým i pravičáckým oportunistům všeho druhu.

Dále jsme rozdrtili pokusy nepřítele o sabotáž a ustavili lidovou moc, vedenou dělnickou třídou.

I boj za pozemkovou reformu, za zestátnění průmyslu, za osvobození žen a další demokratické reformy byl strastiplným revolučním bojem.

Vlastenecká osvobozenecská válka proti americkým imperialistům a Li Syn Manově klíce byla obtížným bojem, který se plně vyrovnal protijaponskému partyzánskému boji. Tato válka byla osvobozenecskou válkou, jíž se zúčastnil všechen lid. Spolu s dělníky a rolníky statečně bojovali i příslušníci inteligence bez ohledu na oběti, které musili přinést.

Mnozí příslušníci naší inteligence jako příslušníci oddílů propagandy došli daleko až k řece Naktonggang, odkud se z nepřátelského obklíčení probíjeli do náruče naší strany, překonávajíc všemožné útrapy

a zkoušky.

I naši spisovatelé a umělci skvěle sloužili našemu vítězství ve válce. Spisovatelé napsali mnoho bojových děl, jež povzbuzovala vlasteneckého ducha a pěstovala víru ve vítězství, umělci přijížděli až na bojiště, kde v krupobití dělostřelecké palby povzbuzovali bojovníky svými písněmi a tanci. Kdo může tvrdit, že to nebyl revoluční boj?

Vlastenecká osvobozenecská válka vymezila v našich řadách jasnou hranici mezi námi a nepřítelem. Lidé, podporující revoluci, statečně bojovali, bez kolísání jdouce cestou, kterou ukazovala strana, kdežto ti, kdo byli proti revoluci, přešli na stranu nepřítele. Do revolučních řad se navrátili dokonce i ti příslušníci inteligence, kteří v době dočasněho ústupu byli některými pracovníky nesprávně označeni za cizí elementy a jako takovým jim byla vzata možnost připojit se k organizované evakuaci.

Naše inteligence je tedy inteligencí revoluční, prověřenou a zocelenou ve vážných válečných zkouškách.

Příslušníci naší inteligence i po válce stranu bránili a obětavě bojovali za prosazení politiky strany. Všichni společně jsme na spáleništi obnovovali hospodářství a bojovali za vybudování samostatné národní ekonomiky. Všichni jsme na výzvu strany budovali hospodářství i kulturu a kdo měl sílu, vynakládal sílu, kdo měl vědomosti, dával své vědomosti.

Naše inteligence se též aktivně zapojila do boje proti dogmatismu a poklonování a za vytyčení čuče v ideologii a kultuře. Lze říci, že ideologická revoluce je v jistém smyslu ještě obtížnějším bojem než přímé střetávání se s nepřítelem s puškou v ruce.

I náš poválečný boj proti frakcím byl strastiplným bojem. V obtížné době, kdy uvnitř proti naší straně vystoupili protistraničtí a kontrarevoluční frakcionáři, podporovaní zpozadí velmocenskými šovinisty, a zároveň nám prostřednictvím Li Syn Mana, kterého podněcovali, vyhrožovali Američané, že znovu potáhnou na sever, naše inteligence stranu bránila a rezolutně bojovala proti frakcím.

Naše inteligence tedy svěřila svůj osud naší straně a po dobu dvaceti let pod praporem strany bojovala spolu s dělníky a rolníky za vítězství revoluce, sdílejíc s nimi všechny strasti i radosti, a přispívala k budování nové vlasti, odevzdávajíc jí veškerý svůj um a talent.

Jestliže je tomu tak, proč dnes stavíme na pořad úkol inteligenci

revolucionizovat? V žádném případě tomu není proto, že bychom dosud měli důvod naši inteligenci nevěřit. Bylo by velkou chybou, kdyby si někteří soudruzi revolucionizaci příslušníků inteligence vykládali tak, jako že mají znovu vytahovat na světlo staré papíry či pít se po jejich původu a třídní příslušnosti.

Mezi naší inteligencí máme ovšem i lidi, kteří v minulosti žili ve větším či menším blahobytu, a lidi, kterým v důsledku toho, že jsme neměli vlastní stát a vlastní vládu, nezbývalo než jít sloužit do úřadů japonských imperialistů nebo pracovat pro kapitalisty, aby vydělávali na živobytí.

Tito lidé se však po osvobození vrátili na stranu lidu a pro vlast a lid se až po dnešní den věrně a neúnavně podílejí na revoluční práci. Přísluší praví, že za deset let se změně i tvář hor a řek, jak by tedy mohlo zůstat stát na místě myšlení lidí, kteří se po dvacet let podíleli na revolučním boji? Přestože se někteří příslušníci inteligence v minulosti dopustili určitých chyb, bude třeba se na věci dívat tak, že jejich chyby byly zcela smazány zásluhami, které si získali po osvobození.

Celá řada lidí z naší staré inteligence dnes pracuje ve funkcích ministrů, mnoho jich zastává velmi důležitou úlohu v hospodářství, ve vědě, kultuře, školství a všech ostatních odvětvích národního hospodářství. Proto o pátrání po jejich příslušnosti a hrabání se v starých papírech dnes nemůže být ani řeči. Inteligenci naprosto nesmíme podezřívát a úkol její revolucionizace, který strana vytyčila, naprosto není možné chápat tak, že by se měly znovu probírat papíry z minulosti.

Jaký smysl mají tedy slova revolucionizovat inteligenci? Revolucionizovat inteligenci znamená důsledně odstraňovat pozůstatky starého maloměšťáckého myšlení, které u inteligence ještě přežívají, a vyzbrojovat ji komunistickou ideologií, revoluční ideologií dělnické třídy tak, abychom ji ještě pevněji vychovali jakožto skutečnou inteligenci dělnické třídy, jako plamenné bojovníky revoluce, věrně sloužící lidu.

Revolucionizace inteligence je úkolem, který nevyhnutelně vyvstává v etapě socialistické revoluce. Tento úkol je důležitou součástí boje za připodobnění celé společnosti dělnické třídě a za její revolucionizaci.

Musíme inteligenci převychovávat v komunistickém duchu a důsledně ji revolucionizovat tak, abychom dosáhli dalšího zvýšení její úlohy při budování socialismu a abychom ji usměrnili tak, že bude

kráčet spolu s dělnickou třídou až ke komunismu.

Pro vybudování komunistické společnosti je naprosto nutné dobýt dvou pevností. Na jedné straně je nutno dobýt materiálně technické pevnosti, což znamená nastolit jediné komunistické vlastnictví výrobních prostředků, a dosáhnout tak vysokého rozvoje výrobních sil, který by umožňoval, aby lidé byli odměňováni podle svých potřeb, zatímco by pracovali podle svých schopností.

Pro vybudování komunistické společnosti je též nezbytné dobýt ideologické pevnosti. Bez důsledné převýchovy všech lidí ke komunistickému myšlení není možné dobýt ani materiálně technické pevnosti komunismu a není tudíž možno úplně vybudovat komunistickou společnost.

I když i vybudování materiálně technických základů komunismu je velmi obtížným úkolem, je převýchova lidí v lidi nově, komunistické, úkolem ještě obtížnějším a namáhavějším.

Úplná likvidace pozůstatků egoismu, individualismu a všech ostatních projevů starého myšlení, které přežívají v hlavách lidí, a převýchova lidí ve všestranně rozvinuté komunistické lidi nového typu je obtížným úkolem, který si žádá dlouhodobého a trpělivého boje.

Přežitky starého myšlení, byť i v různé míře, se vyskytují u každého z nás. Setkáváme se s nimi nejen u inteligence, nýbrž i mezi dělníky, mezi rolníky. Skutečností je, že u inteligence se přežitky starého myšlení vyskytují více než jinde. Problém revolucionizace inteligence vyvstává s naléhavostí proto, že u inteligence vidíme mnoho přežitků starého myšlení, a proto, že inteligence je více než kdokoli jiný vystavena vlivu nezdravých ideologií.

Stará inteligence byla odchována starou společností a byla ve velké míře ovlivněna buržoazní ideologií. Někteří z řad jejich příslušníků dříve vlastnili třeba několik čongbo ovocných sadů či polností a dařilo se jim poměrně dobře. I tito lidé byli ovšem po osvobození v průběhu revolučního boje, na němž se podíleli společně s námi, ve velké míře převychováni, avšak dnes, kdy s rozvojem naší společnosti se stává jejich život stále blahobytnějším, mohou se u nich znovu projevit dřívější životní návyky a mohou nasáknout starým myšlením, které je s komunistickým myšlením v rozporu. To je v souvislosti i se skutečností, že inteligence koná duševní práci. Protože inteligence se věnuje jen duševní práci, jsou odtržena od výrobní praxe, má méně příležitostí

k svému zocelování než ostatní pracující a nedostává se jí revolučnosti.

Protože duševní práce se v mnoha případech koná individuálně a i když člověk pracuje celý den, její výsledky nejsou jasně patrné, dá se velmi obtížně kontrolovat. Tyto okolnosti jsou jednou ze závažných podmínek, které mezi inteligencí mohou plodit nekázeň a individualismus, z čehož vyplývá nedobrá tendence, kdy inteligence se nerada podřizuje přísné disciplíně a nerada se podrobuje něčí kontrole. Vezměme si například vědecké pracovníky. Nemáme způsob, jak přesně zjistit, kolik literatury v pracovní době přečetli či do jaké míry postoupili v řešení výzkumného úkolu. Proto jestliže příslušníci inteligence sami nebudou uvědoměle dodržovat revoluční disciplínu, mohou snadno propadnout lhostejnosti, nekázi a rozkladu.

Tím, že naši vědečtí pracovníci nejsou důsledně revolucionizováni a chybí jim rozhodná revoluční bojovnost, která by je vedla až k úplnému dořešení jim svěřeného úkolu, je dána skutečnost, že sice ve dne v noci na čemsi bádají, ale pořádné výsledky nejsou nikde vidět.

Proto jestliže nebudeme neustále provádět boj za její revolucionizaci, může se inteligence dostávat do zajetí egoismu, neukázněnosti, ambicióznosti, kariérismu a ostatních přežitků starého myšlení, může se dostávat pod vliv dogmatismu a revizionismu.

Je nám známo, že celá řada příslušníků inteligence v uplynulém období zaostala a odpadla z revolučních řad vinou toho, že jim chybělo ideové zocelení. Někteří lidé již od samého osvobození společně s námi budovali stranu, společně s námi bojovali proti Američanům a i v obtížné době poválečné spolu s námi bojovali, avšak jelikož se soustavně a neúnavně ideově nezocelovali, postupně propadli nadutosti a nakonec dospěli až k odsuzování politiky strany.

Člověk, který zastával funkci hlavního inženýra na hlavní správě rudného průmyslu, byl dělnického původu a patřil k nové inteligenci, kterou jsme vychovali, avšak ideově zaostal, a proto už nemohl pracovat na tomto místě. Když přijel na důl Holtong, nestyděl se čistě uklizenou místnost, kterou mu tam soudruzi připravili, vystříkat voňavkou, že prý zapáchá, jezdil si tam autem, v kterém vozil jakousi ženu, která neměla sebemenší vztah k jeho práci, přičemž řediteli přikázal, aby se dostavil na místo, vzdálené asi 6 km, pěšky a ještě pak na něj křičel, že přišel pozdě.

Také mezi spisovateli a umělci máme celou řadu lidí, kteří propadli

neukázněnosti a zhýralosti proto, že se ideově neotužovali. Ještě před nedávnem někteří lidé, když dostali několikatisícový honorář, uložili jej do spořitelny a denně se oddávali pití. Ve dne v noci jen pili, aniž pracovali, a tak si rozmařile žili. Klesli tak hluboko, že nad hovězím masem ohrozovali nos, že prý zapáchá po siláži.

Každý bez výjimky se tedy může snadno zkazit, jestliže se denně ideově neotužuje, a jestliže se zkazí, pak nakonec nutně musí odpadnout z revolučních řad. Lidi, kteří v půli cesty od revoluce odpadají, nazýváme souputníky. Takového souputníka lze přirovnat k spolucestujícímu, který s námi, kteří jedeme třeba do Wonsanu, nejede až na konec, nýbrž vystoupí si a opustí nás někde v Jagdoku nebo v průsmyku Masingjong. Jestliže příslušníky inteligence nebudeme revolucionizovat a neustále je ideově otužovat, mohou se z nich stát souputníci, kteří z revolučního boje, směřujícího ke komunismu, v půli cesty odpadnou.

Musíme zintenzívnit komunistickou výchovu inteligence a důsledně inteligenci revolucionizovat tak, aby se z ní nestal souputník revoluce, nýbrž abychom z ní učinili revolucionáře, bojujícího spolu s námi až do konce.

Nejdůležitější metodou revolucionizace inteligence je zintenzívnění jejího života ve stranické organizaci.

Život ve stranické organizaci lze nazvat vysokou pecí, v níž se zoceluje stranickost členů strany. Jen když se věrně podílíme na organizačním životě strany, můžeme včas napravovat nedostatky, které se projevují v naší práci a životě, jen tak můžeme neustále zvyšovat svou stranickou a třídní zocelenost. Kterýkoli člověk, který se vymkne organizačnímu životu strany, může podlehnout rozkladu a dopustit se chyb, může se vydat ideologicky nesprávným směrem.

Zejména příslušníci inteligence se musí více než kdokoli jiný věrně podílet na organizačním životě strany. Jinak se nemohou zbavit slabin, které jsou jim vlastní a zlikvidovat přežitky starého myšlení, které se u nich projevují.

V zájmu věrného provádění organizačního života strany je nutné zintenzívnit kritiku a sebekritiku.

U části naší inteligence se stále ještě projevuje tendence ke strachu z toho, že člověk bude kritizován, a k nechuti někoho jiného kritizovat. Vyskytují se i soudruzi, kteří si myslí, že když se někoho kriticky

dotknou, získají si tím nějakou hrozně špatnou pověst. Bát se do té míry kritiky je zbytečné. Proč bychom si získali dnes najednou špatnou pověst, když se tak během dvaceti let od osvobození nestalo?

Kritika a sebekritika je nejlepší zbraní pro výchovu členů strany a kádrů, jakož i pro revolucionizaci inteligence. Příslušníci naší inteligence musí umět upřímně před stranickou organizací přiznat své nedostatky a chyby a provést sebekritiku, musí umět neohroženě poukazovat na závady u jiných lidí a kritizovat je.

Další důležitou věcí při revolucionizaci inteligence je zintenzívnovat marxisticko-leninskou výchovu. Příslušníci inteligence si nemají marxismus-leninismus osvojovat pouze jako určitý soubor vědomostí, nýbrž musí se mu učit pro své ideologické zdokonalení. Jen tak se jim marxisticko-leninská teorie může stát návodem k činnosti, zbraní praxe.

Příslušníci inteligence se zejména pevně musí vyzbrojovat znalostí politiky naší strany, která je marxismem-leninismem aplikovaným tvůrčím způsobem na realitu Koreje. Bez znalosti politiky strany si ve vědecko-výzkumné práci nelze vytyčit čučche ani nelze překonat dogmatismus a poklonkování před velkými. Bez znalosti politiky strany nelze poznat záměry strany a proto nelze provádět takový vědecký výzkum, který je v souladu s požadavky reality. Zejména v takové složité době, jakou prožíváme nyní, mohou naši pracovníci, nemluvě ani o vědeckých pracovnících, ošklivě doplatit na to, že budou skákat podle cizí píšťalky, neznajíce politiku naší strany.

Pouze když budou pevně vyzbrojeni politikou naší strany a budou jednat tak, jak to ukazuje strana, budou příslušníci naší inteligence s to pevně si udržet stanovisko čučche a dosahovat úspěchů ve své vědecko-výzkumné práci, jen tak budou moci dobře sloužit státu a společnosti. Právě naprosto pevné osvojení politiky strany a houževnatý boj za její důsledné obhájení a prosazení je tou opravdovou cestou, na níž inteligence slouží straně a lidu, cestou, na níž se revolucionizuje.

Politika strany není vyjádřením vůle jednoho či dvou jednotlivců ani není vypracována nějakou jednotlivou osobou. Politika strany je výrazem vůle všech členů strany, je určována členy strany samými. Všichni členové strany mají za povinnost politiku strany bezpodmínečně provádět.

Další důležitou věcí pro to, aby se příslušníci inteligence mohli

revolucionizovat, je, aby byli neustále v kontaktu s realitou a chodili mezi masy. Inteligence musí být nejen v těsném spojení s dělníky a rolníky a předávat jim své znalosti a technické dovednosti, nýbrž musí se od nich učit a umět ve výrobní praxi odhalovat stále nové věci. Jen tak se mohou příslušníci inteligence ideově zocelovat a poučovat se i v zájmu své vlastní práce.

Práci spojenou s revolucionizací inteligence nelze vykonat během jednodenní či dvoudenní akce. Revolucionizace inteligence může být úspěšně vyřešena pouze skrze neúnavné ideové zocelování a výchovu a skrze principiální ideový zápas.

Stranické organizace budou musit zajišťovat, aby revolucionizace inteligence se stávala záležitostí příslušníků inteligence samých a aby se organizační a výchovná práce prováděla v souladu s jejich specifikou.

Další důležitou věcí v oblasti vysokého školství a vědeckého výzkumu je překonávání poklonkování před velkými a důsledné nastolování čučche.

Jak všichni víme, rozprostírá se naše země mezi Sovětským svazem, Čínou a Japonskem. Všechny tyto země v našem sousedství jsou velkými zeměmi, které mají větší rozlohu a početnější obyvatelstvo než naše země. Sovětský svaz je socialistickou velmocí, Japonsko vyspělým kapitalistickým státem a také Čína má velké perspektivy svého rozvoje, neboť má veliké území a početné obyvatelstvo. Proto jestliže naše země nebude rychlým tempem rozvíjet vědu a techniku a nezařadí se tak mezi vyspělé země, zůstanou hlavy našich lidí i nadále zatíženy poklonkováním před velkými ve vztahu k těmto zemím.

Skutečnost, že poklonkování před velkými se v dějinách naší země tak dlouho drželo, byla konec konců také dána tím, že neměla rozvinutou vědu a techniku a že náš stát nebyl bohatý a silný. V době Kogurjo, které bylo mocným státem, poklonkování před velkými neexistovalo. Poklonkování před velkými se však objevilo, když vlivem prohnílého panství feudální byrokracie síla státu začala postupně upadat, a zvláště výrazně se projevovalo koncem vlády dynastie Ri. Poklonkování před velkými tak po dlouhou dobu bylo překážkou v rozvoji naší země.

Pro krásu svých hor a průzračnost svých řek je naše země odedávna nazývána zemí zlatem a hedvábem vyšitých hor a řek a třebaže její území není velké, oplývá přírodním bohatstvím. Náš národ je praco-

vitým národem, který se vyznačuje překrásnými city, vynikajícím talentem a pevnou vůlí. Náš národ má dlouhé dějiny a kulturní tradici. Proč by náš tak moudrý národ měl jiným podkuřovat a poklonkovat před nimi?

My v naší době musíme kořeny poklonkování před velkými bezpodmínečně úplně vymýt. Jestliže však proti poklonkování před velkými budeme vystupovat jen slovy, této nemoci se nezbavíme. Kořeny poklonkování před velkými můžeme vymýt jen tehdy, když ve všech oblastech ekonomiky a kultury doženeme vyspělé státy a zejména když na nejvyšší míru rozvineme vědu a techniku.

V zájmu rychlého rozvíjení vědy a techniky musíme ve vědecko-výzkumné práci důsledně nastolit čučche.

Jestliže výsledky vědy a techniky jiných zemí budeme polykat nerozžvýkané, jestliže je budeme přejímat mechanicky, nebudeme z nich mít žádný užitek. To, co v zájmu výstavby našeho hospodářství a rozvoje naší kultury potřebujeme, musíme přejímat, co se však na naše poměry nehodí, musíme zavrhnout. Vědeckí pracovníci musí studovat problémy, jejichž studium si žádá realita naší země, musí usilovat o zhotovení takových věcí, jaké náš lid potřebuje. Síly vědeckých pracovníků budeme musit soustředit zejména na rozvíjení průmyslu na základě využívání přírodního bohatství naší země.

I po vítězství komunismu ve světovém měřítku budou Korejci žít na půdě Koreje. Proč bychom měli opouštět svou zemi zlatem a hedvábím vyšitých hor a řek, táhnoucí se v délce tří tisíc ri, a stěhovat se do nějaké cizí země, kterou neznáme? Musíme objevovat a využívat naše nevyčerpatelné přírodní bohatství a budovat v této zemi, kde náš lid bude žít po dlouhá pokolení, ráj, v kterém se bude dobře žít.

Ve světě dnes je mnoho lidí, kteří se radují z toho, že se naše země rozvíjí, ale není málo ani těch, kteří z toho radost nemají. Musíme si být vědomi toho, že imperialisté neustále kují intriky, aby naši zemi uvrhli do blokády.

Proto i v zájmu toho, abychom čelili této imperialistické politice blokády, musíme se nadále pevně přidržovat zásady, abychom průmysl budovali pokud možno na základě našich vlastních přírodních zdrojů. Hospodářství země budeme moci bezpečně rozvíjet a s imperialistickou blokádou se budeme moci bez potíží vyrovnat tehdy, až nejméně 70 % z potřebného množství surovin budeme krýt z domácích zdrojů.

Jestliže se vědeckí pracovníci houževnatě vrhnou do výzkumu, pak dokážeme bez potíží rozvíjet průmysl na základě domácích surovin a bude se nám dařit tak dobře, že nebudeme musit nikomu závidět.

Zplynování antracitu a karbido kyslíkové ohřívání, které naši vědeckí pracovníci dnes studují, má pro rozvoj našeho chemického průmyslu velmi důležitý význam. Jestliže tyto metody budou vyvinuty a zavedeny do výroby, budeme moci využít antracitu a vápence, jichž v naší zemi máme nevyčerpatelné množství, k tomu, abychom ještě rychlejším tempem mohli rozvíjet chemický průmysl.

Také výzkum kontinuální výroby oceli z hrudkového železa je již téměř ve stadiu dokončení, což je velmi potěšitelné. . . Jestliže výzkum kontinuální výroby oceli z hrudkového železa bude ve své poslední fázi dokončen a zaveden do praxe, budeme moci ocel bez potíží vyrábět i na základě našeho domácího paliva.

Aktivněji bude třeba provádět i výzkum zpracování ropy a výroby různých chemických výrobků na základě ropy.

V zájmu zintenzívnění vědeckého výzkumu je třeba dále zvyšovat vědeckou a teoretickou kvalifikaci vědeckých pracovníků. Vědecká a teoretická úroveň našich vědeckých pracovníků je v porovnání se světovou úrovní dosud nízká a s požadavky rychlým tempem se vyvíjející reality nestačí držet krok.

Je ovšem pravda, že až dosud se naše věda a technika rozvíjela rychlým tempem. Rozrostly se též značně řady vědeckých pracovníků i vědecko-výzkumné ústavy. Dnes u nás máme několik desítek tisíc vědeckých pracovníků a přes 140 výzkumných ústavů. Skutečnost, že jsme v krátké době po osvobození vychovali tak mnoho vědeckých pracovníků a vybudovali tolik vědeckých ústavů, musíme nazvat obrovským úspěchem.

Některým soudruhům dnes velká početnost vědeckých ústavů dělá starosti, to však není správné. To, že my, kteří jsme bezprostředně po osvobození tak bolestně pociťovali naprostý nedostatek jakéhokoli výzkumného ústavu, dnes máme vědecko-výzkumných ústavů takové množství, je přece dobrá věc, na niž není nic, co by nám mělo působit starosti. Důležitým úkolem, před nímž stojíme dnes, je to, abychom zdokonalili řízení vědecko-výzkumných ústavů, které jsme si již vybudovali, abychom posílili jejich úlohu a rozhodným způsobem zvýšili kvalifikaci vědeckých pracovníků.

V zájmu zvýšení své vědecko teoretické úrovně musí vědečtí pracovníci studovat více než kdokoli jiný. Organizace strany musí zajistit, aby mezi vědeckými pracovníky důsledně zavládlo studijní ovzduší a aby se tito pracovníci vyznačovali upřímnou snahou po poznání svého oboru.

Ústřední výbor strany v současné době studuje otázku, jak zajistit, aby kádry a vědečtí pracovníci ještě lépe studovali. Základním prostředkem tu sice je dobrá politická práce, která vede k uvědomělému svědomitému studiu, avšak uvažuje se i o zavedení systému zkoušek.

Aby si vědečtí pracovníci mohli zvyšovat svou kvalifikaci, je třeba jim dobře zajistit podmínky, nezbytné pro studium a výzkumnou práci. Naše vysoké školy a vědecko-výzkumné ústavy jsou dnes do jisté míry vybaveny laboratorním zařízením a literaturou, avšak jejich vybavení za uspokojivé dosud považovat nelze. Kvalifikaci vědeckých pracovníků lze zvyšovat jen za podmínky, že jsou v dostatečné míře k dispozici laboratorní zařízení a literatura.

Zdá se, že na Státním výboru plánovacím o tom, že vědecko-výzkumné ústavy potřebují více laboratorních zařízení a více knih, vědí, avšak pravděpodobně pro nedostatek deviz tyto věci pro ústavy nemohou nakupovat. Je ovšem pravda, že náš stát má devizovou bilanci poněkud napjatou. Budeme si však musit spočítat, jak si v budoucnu další devizy opatřit, a nakupovat laboratorní zařízení a literaturu, jichž je k výzkumné práci naléhavě zapotřebí, i za cenu, že nás to bude něco stát.

Zároveň bude třeba bojovat proti nesprávné tendenci, kdy vědečtí pracovníci se chtějí ve všem spoléhat jen a jen na stát.

Vědečtí pracovníci dnes od státu požadují i to, co by si bez potíží mohli opatřit sami, a nesnaží se o efektivní využívání toho materiálu a laboratorního zařízení pro vědecký výzkum, které máme v naší zemi k dispozici. Naši vědečtí pracovníci budou musit uplatnit revolučního ducha opory o vlastní síly a to, co si sami opatřit nebo zařídit mohou, si budou musit pokud možno opatřovat či zařizovat sami.

Zařízení a materiál, použitelný pro vědecko-výzkumnou práci, je ve větší míře k dispozici i lidové armádě a orgánům veřejné bezpečnosti. Není tu ničeho, co by bylo velkým tajemstvím, a tak je zbytečné tyto věci schovávat. Bude nutno zařídit, aby tyto věci byly navzájem předváděny a společně využívány.

Protože na práci vysokých škol jsme již nejednou kladli důraz, chtěl bych dnes stručně říci něco pouze k otázce učebnic pro studenty.

Jak všichni víme, u takových základních předmětů, jako je chemie, fyzika či matematika, není v obecných základech ničeho, čím bychom se lišili od jiných zemí. Při vytváření učebnic pro tyto předměty vcelku nenarážíme na žádné problémy.

Učebnice odborných předmětů, z nichž se vyučuje studentům ve vyšších ročnících, však bude třeba psát tak, aby odpovídaly poměrům naší země. Když se studenti naučí jen obecným základům svého oboru, nemohou po absolvování školy na pracovištích řádně pracovat. Proto je třeba učebnice vypracovávat tak, aby studentům vyšších ročníků bylo možno vedle obecných základů dávat i hojně konkrétních znalostí o naší zemi. Například učebnice pro posluchače na oboru chemie budou musit obsahovat podrobný výklad o takových věcech, důležitých pro náš chemický průmysl, jako je vinalon a viskóza.

Dále bude nutno učebnice neustále přizpůsobovat vyvíjející se realitě. Tak budeme musit zajišťovat, aby se naši studenti vždycky měli možnost učit z učebnic, hodících se na poměry naší země.